

Åsa Hallengård

Antikgård
för spirande
hjärtan

Åsa Hallengård

Antikgård för spirande hjärtan

SAGA Egmont

Antikgård för spirande hjärtan

Copyright © 2020 Åsa Hallengård och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726562668

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Kapitel 1

Växla ringar

Kristina

Kristina och Per-Olof svängde in på den smala vägen med hjulspår så breda att hon varit rädd att bilens underrede skulle fastna i mittfåran om det inte vore för att hon satt tryggt i Per-Olofs gamla pickup med deras hund Loffa i knäet. Nåja, deras hund stämde väl inte riktigt. Hon hade faktiskt skänkt hundvalpen till Per-Olof då stackars Charlie blivit överkörd. Nu var Loffa ingen liten valp längre utan hade lärt sig både jaga och uppföra sig ordentligt under det år Per-Olof uppfostrat henne.

Kristina smekte hunden över huvudet och tittade ut genom fönstret. Åkrarna som mötte upp på vardera sidan om vägen låg svarta och obrukade i januarieftermiddagen.

När hon vände på huvudet och blickade ut genom vindrutan vidgades ögonen av det gamla medfarna ödetorpet. Kristina drog efter andan. Det var så länge sedan hon varit här att hon glömt hur det såg ut. Eller förträngt, kanske. Förförd av vilda planer smidda av Per-Olof och gänget från antikkursen.

Tvivlet satte in. Skulle de verkligen ge sig på att renovera upp stället? Det var enkelt för de yngre vännerna men frågan var ifall hon och Per-Olof skulle orka. De var inga ungdomar längre, långt därifrån. Båda hade passerat sjuttiostrecket, Per-Olof med lite bredare marginal än hon.

Hon vände blicken mot Per-Olof. Han smekte henne på låret med ena handen.

”Det här blir bra ska du se, gumman”, sa han och trummade med andra handens fingrar på ratten. Han såg nöjd ut, full av tillförsikt. Men det var något mer. Per-Olof dolde något för henne. Hon såg det i det lite spända draget kring munnen. Det var säkert inget farligt. Ögonen var lika varma som de brukade vara och han satt lugnt tillbakalutad i bilens säte.

Kristina ruskade bestämt av sig oron och fokuserade på ödetorpet istället. Husgaveln som mötte henne till vänster var illa medfaren. Färgen hade flagnat så mycket på den röda träpanelen att det grå träet dominerade. Söderläge, där skulle hon placera en bänk som de kunde sitta på tidigt om våren och dricka sitt eftermiddagskaffe. Under panelen var det säkert korsvirke, som på så många hus i Skåne. Det var med blandade känslor hon lämnat Landskrona. Hon la handen mot den solvarma väggen. Tankarna på att sätta igång med skapandet av en trädgård, hennes alldeles egna målning, skänkte ändå en viss tillförsikt.

När de skumpade in på kullerstensgården tog Kristina sig ur bilens passagerarsäte. Loffa hoppade ut efter henne och började ivrigt sniffa omkring bland det höga, bruna ogräset som kämpade mot stenarna om herraväldet över gårdsplanen.

Hon vågade knappt ta sig en titt på baksidan av torpet för att kika på trädgården. Det var tveksamt hur mycket som överlevt naturens försök att ta över. Kristina tittade tillbaka mot gårdsplanens öppning där de nyss kommit ifrån. Det gamla utedasset som avslutade ena vinkeln på det sammanbyggda stallet och logen såg ut att vara det mest intakta på hela torpet. Synd att den minst viktiga byggnaden var bäst bevarad. Säkert fanns där en tavla på den gamle kungen, precis som det brukade på gamla dass.

När Kristina tittade rakt fram möttes hon av dungen med alla sina träd. Det ilade till vid rygglutet. Kristina ruskade

på sig i ett försök att bli av med obehagskänslan som for över henne. Här hade hon stått för några år sedan och lurpassat på Klaras före detta pojkvän, Tobbe. Hon ville inte tänka mer på den där kvällen och det som hänt då. Hela gänget skulle göra något fint av det här stället, bygga över förfallet och det hemska som skett här.

Kristina tvingade bort medvetandet mot något annat. Här var så vackert, öppet och kuperat samtidigt. Säkert fanns det gott om vilt. I alla fall vittnade springerspanielns ivriga framfart om det. Per-Olof verkade tänka något liknande för han kopplade henne.

"Är det som du minns det", undrade han och kisade mot solen.

"Det är värre. Tror du verkligen att vi kan klara det? Är vi inte för gamla?" Oron kom krypande. När man passerat sjuttio med ett par år levde man fem år i taget. Livet kunde sluta när som helst. Det var den krassa verkligheten. Det var inte så att hon tänkte på det särskilt ofta men när det kom till kritan med så här stora livsomvälvande händelser smög tankarna upp till ytan.

"Äh, för sören", han sparkade till en lös planka i fasaden på längan, "vi har massor av hjälp och pengar så det räcker och blir över."

"Tänk om vi inte hinner bli klara med allt? Om vi inte hinner njuta av vårt verk innan vi...?" Kristina tystnade då Per-Olof satte pekfingret för hennes läppar.

"Älskade Kristina. Du får inte tänka så. Det leder ingenstans. Nu fortsätter vi bort mot dungen." Han gjorde en knyck med huvudet åt den soliga plätten där man hade utsikt över fälten nedåt Asmundtorp. Denna klara januaridag skulle de med säkerhet även se bron och Köpenhamn. Kristina slogs som så ofta av hur nära det var mellan Skåne och Danmark. Två länder med det smala

sundet som avgränsning mellan sig. Hon förstod inte varför det var så svårt att ta in.

Per-Olof tog henne under ena armen, lämnade över kopplet och filten till henne och bar med sig kaffekorgen i den andra handen.

De hjälptes åt att vika den tjocka yllepläden dubbel och lägga den på den frusna marken. Kristina satte sig ner. Loffa kröp upp i hennes knä och hon vände ansiktet mot solen. Hon skulle sluta tänka på livets ändlighet och gamla synder. Istället skulle hon vara glad och tacksam för allt hon hade. Det var så mycket Kristina fått på sistone, inte minst kärleken som äntligen hittat till henne i form av Per-Olof. Visst hade hon hyst känslor för honom i snart fyra år, ända sedan de blivit vänner på den där antikkursen, men bränd som hon bokstavligt talat var hade hon inte vågat ta språnget. Förresten hade inte Per-Olof heller varit redo då som nybliven änkling.

Per-Olof satte sig med viss möda ner bredvid henne och började rota runt i korgen. Han fick upp kaffet och toscakakan. Kristina log för sig själv. Alltid denna kaka. Den och fotbollsklubben BBK var för evigt förknippad med hennes älskade.

"Jag vet att det här kommer att bli bra", sa han och blåste på kaffet. "Peter öppnar sin restaurang i den delen som vi ska bygga till på stallet. Karl och du ska få er ateljé. Fotografen får sitt rum. Peters Stockholmssyster Petra får sin vävstuga och Martin och Maria sin studio."

Kristina betraktade Per-Olof från sidan. Trots att han lät så positiv fanns det spända draget kring munnen kvar. Hon höjde ett ögonbryn i en tyst undran. Spökade den där natten då de tagit hit Tobbe och lärt honom hans livs läxa för allt han utsatt Klara och Ester för, även i Per-Olof? Högt fortsatte hon samtalet.

”Det är fantastiskt så bra det går för Martin och Maria. Vem hade kunnat tro att de skulle starta en inredningsfirma och få kunder över snart sagt hela Danmark? Och allt startade med ett café i Borstahusen.” Kristina log när hon såg tillbaka på Martins och Marias utgångsläge då de startat upp sin verksamhet i den gamla sjöboden. Han som nyss blivit av med jobbet och hon som var sjukskriven på grund av en utmattningsdepression.

”Mycket av framgången är Karls förtjänst. Han såg till att de startade och det var han som ordnade deras första kunder. Men jag begriper inte hur de har tid att driva caféet.”

”De har god hjälp av barnen. Förresten är det bara öppet under helgerna på våren och hösten. Det är mest under sommaren som de kör ordentligt och då är det ändå ingen som beställer inredningsuppdrag.” Kristina log.

Att Marias utbrändhet ledde till att parets yrkesliv tog en helt ny riktning var fantastiskt. Visserligen hade Marias plan varit att komma tillbaka till lärarjobbet. Hon hade till och med bytt arbetsplats och gått ner i arbetstid men knappt hunnit börja där förrän hon insåg att hon behövdes på heltid i det gemensamma företaget. Då hade hon tvingats välja vilken karriär hon skule satsa på och det snabbt. Den väl intrampade stigen med lärarjobbet gjorde henne sjuk men erbjöd en säker inkomst, eller en helt ny karriär utan löfte om framgång. Valet föll på det senare alternativet och sett i backspegeln hade Maria ingen anledning att ångra sitt beslut.

Kristina förstod mer än väl att de behövde en ordentlig studio att ta emot kunder i nu när de börjat göra sig ett namn. Att hålla kundmöten i caféet var inte längre hållbart. Däremot uppskattade klienterna att bli ditbjudna på en fika samtidigt som de passade på att välja ut lämpliga föremål som de ville ha i sina hem när Martin och Maria var klara

med inredningsuppdragen. Det skulle bli perfekt att först bjuda ut dem till gården för ett möte och sedan avsluta i caféet i Borstahusen. Personlig och spontan känsla samtidigt som kunderna bjöds att se en del av omgivningarna.

”Ja, fasen vad livet svänger. Karl verkar trivas som fisken i vattnet i Köpenhamn och han och Peter verkar äntligen hittat balans i äktenskapet”, sa Per-Olof och harklade sig.

”Nu är det bara vår Klara som fortfarande är ensamstående. Jag hoppas att hon vågar ta språnget en dag och träffa en man. Hon förtjänar att uppleva kärleken, att ha det som vi två”, sa Kristina och såg på Per-Olof som vände sig mot henne och placerade en mjuk kaffesmakande kyss på hennes mun.

Tänk att en man kunde göra henne alldeles knäsvag, vid hennes ålder! Hon smekte hans kind. Det här skulle bli bra. De hade varandra och med hjälp av kärleken skulle de bygga upp ett fantastiskt konstnärskollektiv på gården. Alla minnen av den där natten blåste bort av en vindpust i den annars stilla januarioftermiddagen. Det var ändå något i luften, som om allt höll andan och väntade.

”Fina, kära Klara och lilla Ester. Jag minns hur ensamma de var när vi träffades på antikkursen. Klara har vuxit och blivit mer säker på sig själv så hon hittar säkert någon en vacker dag och den där oduglingen som ska föreställa pappa till Ester verkar hon ha blivit av med för gott.”

”Säg inte det”, muttrade Kristina, ”han kommer att dyka upp, obehaglig som vanligt.” Usch, där kom Tobbe tillbaka igen. Kristina ryste till.

”Då finns vi där men strunt i det nu. Det är något som jag vill prata om innan Karl kommer.” Nu såg Per-Olof från henne, till Loffa, ut mot åkrarna och till kaffekorgen. Han plockade nervöst med något i fickan. Kristina väntade. Allt

stannade upp och blev stilla. Till och med gräset som sakta vajat ställde sig som i givakt och väntade spant..

"Du vet att jag är tacksam över att få dela livet med dig. Varje morgon när jag dukar frukostbrickan till oss måste jag nypa mig i armen. Jag kan knappt tro att du går med på att flytta ut hit tillsammans med mig eftersom jag vet att du har bott i stan i hela ditt liv." Per-Olofs ögon tårades.

"Nåja, vi har ju lägenheten kvar för säkerhets skull. Det kan vara ganska skönt om vi behöver pausa lite ifrån varandra ibland", sa hon och tvingade fram ett leende. Vad hade han i kikaren?

"Jag behöver inte vila ifrån dig. Jag får ingen ro när du inte är nära. Jag vill leva med dig i alla mina dar och jag är så jädrans lycklig över att vi ska skapa ett nytt liv tillsammans här. Därför vill jag fråga dig, Kristina." Per-Olof fumlade med handen i fickan, fick upp en liten ask och öppnade den. "Om du vill göra mig den äran att följa mig genom livet som min hustru?" Det spända draget försvann och Per-Olofs blick låg helt utlämnad för henne. I den läste hon samma bottenlösa kärlek som fanns i henne själv och lättnad.

Hur skulle hon nu göra? Det sista hon ville var att gifta sig. Det var ett heligt löfte som hon avlagt till sig själv en gång för länge sedan. Aldrig ville hon bli fångad i äktenskapets bojar igen, oavsett vem som ville snärja henne.

Det blev svårt att andas. Redan lindades banden runt hennes hals och gjorde det svårt att andas. Kristina koncentrerade sig på att få ner luft i magen genom att andas in genom näsan och ut genom munnen ett par gånger tills det strama om halsen släppte.

"Älskade Per-Olof", hon tog hans ansikte mellan sina händer, "Jag kommer aldrig att gifta mig igen men jag vill leva tillsammans med dig ända tills mina dagar här på

jorden är slut.” Hon såg i hans ögon att han försökte få det hon sagt att sjunka in. Något skymtade där, besvikelse.

”Men”, började Per-Olof men hann inte längre förrän Karls Cayenne kom inkörande på gårdsplanen. De hade inte hört honom komma, så upptagna som de varit av sitt samtal.

Kapitel 2

Renoveringsplaner

Karl

"Mamma." Karl kramade om Kristina lika hårt och innerligt som han brukade. Hon knep ihop munnen och ögonen var oroliga, som om hon var besvärad. Var det tårar han såg?

När han kramade om Per-Olof såg den äldre mannen liksom förbi honom. Inte heller tittade han på Kristina sådär kärleksfullt som han brukade och de båda hade ingen kroppskontakt. De höll sig ifrån varandra vilket var ovanligt. Det brukade värma Karl gott att se mamma så lycklig. Hon blommade inifrån och ut men nu såg det ut som om frosten tagit över. Antagligen var det något på tok mellan de båda. Bara förhållandet inte tog slut. De båda behövde varandra. Per-Olof gjorde hans mamma lycklig och han var en bra man. Att äntligen ha funnit kärleken i sitt liv vid en ålder av sjuttiotre var en sällsam gåva. Särskilt om man betänkte det faktum att hon genomlevt flera år av tyranni orsakad av Paul, hans far.

"Lite kaffe?" Per-Olof viftade med koppen framför honom.

"Bara om du har sådan där toscakaka att bjuda på." Karl log mot honom men såg de sammanbitna käkarna. Det hade han aldrig lagt märke till förut. Om Karl kände sig själv rätt skulle hans nyfikenhet snart leda honom till svaret på vad som var galet.

Per-Olof öppnade burken med kakan och bjöd honom att ta.

"Har du ritningen med dig", frågade Per-Olof när han stängde locket.

"Självklart." Karl tog fram ritningstuben som hängt över ryggen, öppnade locket och vecklade ut ritningen. Både Per-Olof och Kristina ställde sig på var sin sida om honom. "Då ska vi se", återtog han, "vi börjar med längan. Vi behåller så mycket som möjligt, enligt era önskemål. Därför har jag behållit entrén så som den är på långsidan men kammaren på gaveln har jag delat av på mitten. Den delen ni ser här..."

"Blir tvättstuga och badrum, ser jag. Perfekt att ha nära ut när jag vill torka tvätten", sa Kristina och nickade gillande.

"Precis. Ni ser den andra halvan", Karl pekade på ritningen. "Den blir ett sovrum. Väggen i mitten av längan är bärande så den tycker jag att vi låter vara. Om vi ska hålla på och riva i den måste vi stötta upp på annat sätt och det är onödigt."

"Jag håller med", sa Per-Olof, "köket har du behållit innanför entrén med vedspis och allt."

"Och på andra sidan har jag lagt vardagsrummet. En vägg slår vi ut så att det blir ett stort, härligt rum för umgänge med utgång till den gamla verandan." Karl såg från den ene till den andre för att kontrollera att de var med. Per-Olofs förut hopknipna mun återfick sitt vanliga, vänliga uttryck där ett litet leende lurade i mungipan. Kristinas ryckiga rörelser hade lugnat ner sig och det tog han som ett tecken på att de slappnat av en aning nu när de fått annat att tänka på.

"Och här har du lagt ett stort sovrum med angränsande badrum, ser jag." Kristina pekade mot norrsidan på ritningen.

"Precis, det blir den svalaste delen så jag tänker att den kan passa er", sa Karl. Per-Olof hummade och tog sig för

hakan. Han såg generad ut och Kristina skruvade på sig medan röda rosor slog ut på kinderna.

”Och loftet”, undrade Kristina.

”Har jag bara ritat in två rum som jag tänker kan fungera som extra sovrum. Det är så smalt men öppnar vi upp inock kommer det att kännas rymligare. Ska vi gå vidare och titta på stall och tillbyggnad? Jag har tänkt ut några riktigt bra lösningar för alla verksamheter.” Karl började stega iväg mot kullerstensgården igen. Per-Olof fick bråttom att packa ihop fikan och skyndade efter.

”Jag går en tur med Loffa. Prata ni vidare.” Kristina avlägsnade sig med snabba steg.

Per-Olof såg efter henne innan han slängde in korgen och filten i pick-upen.

Karl och Per-Olof styrde stegen mot uthusen. De gick sida vid sida. Karl väntade tålmodigt. De behövde avverka byggplanerna först. Sedan skulle han säkert få reda på vad som inte stod rätt till.

”Jag vill att vi behåller så mycket som möjligt. Jag vet att flera fönster saknas på uthusen och på längan men det finns många bönder runt omkring som har massor av gammalt mög på lager”, sa Per-Olof.

”Och det finns bra byggnadsvårdsbutiker där vi kan leta efter passande ersättare”, sa Karl.

De hade öppnat dörren bredvid det gamla dasset och var just på väg in i det som skulle bli Per-Olofs hönsgård när Karl pekade till höger.

”Vi behöver bygga ett garage till er och mot hönsgården kommer parkeringen att ligga. Vi vill inte att gästerna trängs på gårdsplanen. Då kommer hela det pittoreska intrycket att förstöras. Vi avgränsar alltihop med en stenmur. Vägen behöver vi göra något åt förstås, bredda lite och schakta så att den blir plattare.” Han pausade och iakttog Per-Olof som tittade åt det håll Kristina försvunnit

med Loffa tidigare. "Är du med?" "Förlåt, jag tänkte på annat", svarade Per-Olof urskuldande.

Karl la handen på hans axel och kramade åt. Per-Olof sjönk liksom ihop mot den. Därför lät han den ligga kvar, som om Per-Olof behövde beröringen.

"Du vet väl om att jag är så glad för att du har kommit in i mammas liv. Hon säger ofta att hon fått en ny chans tillsammans med dig och att hon inte visste vad kärlek var innan hon träffade dig." Karl väntade spänt på Per-Olofs reaktion. Han sjönk ihop ytterligare.

"Jag är inte så säker på det, du. Jag friade precis innan du kom, men va fan, att det ska vara så in i helvete svårt med fruntimmer. Hon sa nej." Karl visslade till. "Jag tror att vi skiter i ritningarna nu. Lyssna på mig, Per-Olof. Det här handlar inte om dig. Det handlar om hennes demoner. Hon vill vara med dig, jag lovar, men hon kommer aldrig att gifta sig igen."

"Men för mig är äktenskapet heligt, det är tecknet på att man verkligen hör ihop. Jag vet att jag är satans gammaldags nu, men jag vill göra henne till en ärbär kvinna. Jag har aldrig känt såhär för någon förut. Kristina gör mig till en bättre människa och jag behöver henne."

"Jag vet och det syns lång väg att ni två är som gjorda för varandra, men du måste acceptera att ni har olika syn på äktenskap. Hon kommer aldrig att gå med på att gifta sig."

Kapitel 3

Han är tillbaka

Klara

En dag i slutet av januari när Klara just var på väg in till biblioteket sladdade en Volvo upp och spärrade vägen för henne. Ur högtalarna på den gamla, rostiga kombin strömmade eurodisco på högsta volym. Tobbes gamla favorit, hann hon tänka innan bildörren öppnades på förarsidan och ett par slitna gympaskor mötte stenbeläggningen. Ur bilen hävde han sig, lika lång som förr men för övrigt helt förändrad. Det här var första gången hon såg honom sedan han kom ut ur fängelset för exakt ett år och sju månader sedan. Hon hade hållit räkningen. Ett telefonsamtal i juni förra året då han muckade var det enda livstecknet. Då hade Tobbe inte ens nämnt Ester, deras gemensamma dotter.

Klaras mage vände sig och hon kände igen den gamla magkatarren som hon sluppit sedan han åkte in. Illamåendet välde upp och hon satte handen för munnen och försökte andas bort det genom att fokusera på ett av träden utanför biblioteket.

När Klara lyckats mota bort illamåendet flyttade hon blicken till Tobbe. Vad var det för märkliga tatueringar han hade i ansiktet? Det såg ut som tårar och konstiga symboler, prickar, kors och kuber runt ögonen och ner på kinderna. Hon kisade för att ta sig en närmare titt. Var det så man såg ut efter en fängelsevistelse? Det kunde de väl ändå inte tolerera på Mio och vad hade hänt med företagets tjänstebil förresten? Med tanke på att han suttit

inne för människorov hade han med största sannolikhet blivit av med jobbet han varit så stolt över. Klara erinrade sig alla snaskigheter om honom som vädrats inför allmänheten och skämdes över att hon en gång tyckt att han varit hennes allt. Och ändå fanns den där, rädslan som kunnat få henne att agera exakt efter hans önskemål.

Och resten av Tobbes utseende? Det var en annan person som stod framför henne, transformerad från den fåfänga gymkillen till, ja till vad? Han som alltid varit så noga såg sjavig ut. Håret var otvättat. På den vita t-shirten fanns spår av mat. Fet hade han blivit. Han som alltid föraktat tjocka människor.

"Tjena!" sa Tobbe och log.

"Hej", sa hon tyst.

"Jag tyckte väl att det var du. Du är dig nästan lik, förutom att du fått tillbaka pattarna." Han visslade till.

Klara lät kommentaren passera men visste mycket väl anledningen till att hon blivit så mager när hon var tillsammans med honom. Först berodde det på samboterrorn och sedan på grund av dålig ekonomi då Tobbe kastat ut henne och Ester och de blivit tvungna att bygga upp sitt liv på nytt.

"Vad vill du", frågade hon. Han skulle bara våga göra anspråk på Ester. Klara knöt bägge händerna i jeansfickorna så hårt att naglarna borrar sig in i handflatorna.

"Varför låter du så defensiv? Jag ville bara kolla läget", flinade han, "röven är också tillbaka, snyggt. Fan, jag hade glömt hur långa ben du har."

"Jag har ingenting att prata med dig om. Du slängde ut mig och Ester. Du ville inte ha oss och sedan såg du till att hamna i fängelse." Klara flämtade av ansträngningen det kostat att våga säga det hon så länge tänkt att hon skulle få ur sig om hon någonsin träffade Tobbe igen. Hon blundade

och drog ett djupt, darrigt andetag. Fyllde lungorna och andades ut i en hackig suck.

När hon öppnade ögonen igen stod Tobbe inte mer än en decimeter ifrån hennes ansikte. Hon kunde tydligt känna hans svettluk. Inte längre fräsch av alla de dyra parfymerna han brukade hålla på sig. Instinktivt backade hon.

"Du ska passa dig jävligt noga", skrek han. "Jag kan göra vad som helst med dig! Ingen skulle få veta!"

Klara tvingade sig att stå kvar. Hon befann sig på en öppen plats och snart skulle någon komma ifall Tobbe blev våldsam. Hon såg hur det pulserade vid halsen på honom, ett tecken hon lärt sig tyda på annalkande fara. "Du valde bort oss. Du slängde bort mig och min dotter. Du har aldrig brytt dig om någon av oss. Jag har vänner som skulle sakna mig och de skulle aldrig låta dig komma undan!"

"Jävla bitch, ungjäveln är min vare sig du vill det eller ej! Jag ska ta henne och du kan inte hindra mig!" Ett diaboliskt grin spelade i mungiporna men ögonen var svarta.

"Du skulle aldrig få vårdnaden." Klara försökte låta så kall hon bara kunde och på något sätt verkade det ta udden av Tobbes maktövertag. Det var som om han blev förvånad över att hon stod kvar och sa emot honom. När hon tänkte efter var det nog första gången hon gjorde det på riktigt och alldeles ensam. Det hade bara hänt en gång förut men då hade Per-Olof varit där och stöttat henne, så den gången räknades inte riktigt.

Tobbe drog en harkling ända från djupet av sin buk, fick upp den genom halsen och riktade en rejäl, gul klump mot hennes fötter. Hon hoppade undan. Han lommade iväg mot bilen, öppnade dörren och tände en cigarett. "Jävla luder! Du är fan så rökt", vrålade han innan han med viss möda satte sig i rosthögen och körde iväg.

Darrande av ansträngningen i att hålla ihop, stå på sig och inte falla tillbaka till sin gamla roll som kuvad flickvän tog sig Klara på något sätt upp till ovanvåningen på biblioteket som låg i den gamla brandstationen. Hon sjönk ihop i en av fåtöljerna och gömde ansiktet i händerna. Skulle hon aldrig slippa Tobbe? Och Ester, hennes lilla flicka som inte ville veta av sin egen pappa eftersom han aldrig fungerat som en far. Hon visste att hon aldrig skulle överleva om han tog henne.

Det enda Tobbe gjort som visat sig vara bra för dem i slutändan var när han slängde ut dem ur lägenheten i Helsingborg. Då kändes det givetvis inte så men på sikt hade det varit det bästa som hänt dem. Klara och Ester blev alltmer självständiga och Klara hade vuxit som människa sedan hon sluppit Tobbes tyranni.

Ester hade fått fadersgestalter i form av Peter och Karl men även morföräldrar i Per-Olof och Kristina. Om Tobbe var tillbaka för att slåss, då skulle han få motstånd. Så var det bara. Men det tog på krafterna. All gammal unken rädsla bubblade upp till ytan när hon träffade honom och hon fick kämpa för att inte falla tillbaka i sin gamla roll som strykrädd hund. En roll som hon visste att Tobbe njöt av. Han gillade att ha övertaget och med mer eller mindre slipade metoder styra och ställa med henne och Ester. Aldrig att hon skulle tillåta honom att förstöra, förgöra dem igen.

Kapitel 4

Ny bekantskap

Klara

En stund senare värmde något mot Klaras arm. Hon blinkade till och kunde genom tårdimman svagt skönja en hand mot tröjärmen och någon andades nära hennes ansikte. Hon lyfte yrvaket sitt huvud, väckt ur sina tankar och blinkade bort de tårar som fastnat i ögonfransarna. Bredvid henne på golvet satt en man. Han såg ut att vara ungefär i hennes ålder. Det mörka håret var samlat i en knut och de nötbruna ögonen såg varma och oroliga ut. Hon drog in luft genom näsan och fick på vägen med sig en dos av mannens doft. Han luktade sportigt och maskulint, som en duschcrème för män.

Klara kände igen honom. Det var killen som hon brukade se här på biblioteket, ofta djupt koncentrerad på studierna om människokroppen. Ibland gjorde han anteckningar och då brukade håret falla fram i ansikte på honom ifall det inte var uppsatt. Klara visste att det var tjockt eftersom det envisades med att trots hans ständiga försök att lägga det tillrätta bakom öronen. Hon ville så gärna röra vid det där håret. Så hade det känts vid mer än ett tillfälle. Generat slog Klara bort tankarna. Hon var inte klok. Nyss hade hon råkat på Tobbe och nu satt hon här och lekte med tanken på sina fingrar genom en främmande mans hår, känna de mjuka slingorna mot fingertopparna. Klara ruskade på huvudet.

”Kan jag hjälpa dig på något sätt”, undrade han. Rösten var djup och hade en varm klang som passade väl med

ögonen.

"Förlåt, nej tack." Klara reste sig ur fåtöljen. "Jag skulle bara... Jag var trött och tänkte samla kraft innan jag gick hem. Tack för att du frågade." Hon reste sig på ostadiga ben och började gå mot trappan.

Klara klamrade sig fäst vid den röda ledstången, rädd att hon inte skulle kunna ta sig ner ordentligt i ett stycke annars.

Halvvägs ner i trappan tyngde något ner axeln. Klara stannade och vände sig om alltjämt med handen hårt om ledstången.

"Jag kan följa dig hem." De bruna ögonen såg på henne och något i blicken sa Klara att hon inte behövde vara rädd. Men ändå, alltid samma sak med främmande män. Hon hade blivit hårt bränd i unga år och att våga lita på en man var svårt. Att hon numera kände fullt förtroende för sina vänner från antikkursen var en annan sak.

Hon var inte attraherad av någon av dem. Hela hennes inre protesterade vid tanken. Den här mannen var speciell. Det fanns något som tilltalade henne och som satte igång en vibration inuti. Annars hade hon inte lagt ner så mycket möda på att iaktta honom under sina biblioteksbesök, den tid hon skulle ägna sig åt pluggande. Att titta var en sak men att komma så här nära var något helt annat.

Klara ryggade tillbaka.

"Nej, tack. Jag klarar mig själv." Hon fortsatte ner.

"Jag vill bara vara säker på att du kommer hem ordentligt. Den där killen verkar inte vara riktigt klok. Och jag lovar att inte göra något. Jag lämnar bara av dig utanför din dörr." Han sträckte fram handen. Hon tog den.

"Nikola, heter jag." Namnet passade honom perfekt och någonting hos honom avväpnade henne så pass mycket att hon efter att ha presenterat sig gav honom tillåtelse att följa henne. Men inte ända hem, som säkerhetsåtgärd fick

han lämna av henne vid busshållplatsen mitt emot kyrkogården.

Kapitel 5

Flyktingar från Kroatien

Klara

På kvällen när Klara nattat Ester och läst en saga för åttaåringen och plockat undan i den lilla lägenheten la hon sig för natten. Det var svårt att komma till ro. Tankarna snurrade runt och Klara vände och vred sig i sängen i sina försök att finna en bekväm sovställning.

Till slut gav hon upp, kastade benen över sängkanten och gick upp. Hon gjorde i ordning en kopp te och medan hon följde processen då vattnet allt mer färgades av tepåsen, lät Klara tankarna vandra.

Det var omöjligt att inte tänka på mamma varje gång. Det var mamma som lärt henne koka te när hon var i tioårsåldern. Nu hade Klara inga föräldrar mer. Båda två hade dött i den där hemska bilolyckan just när Klara slutat gymnasiet. Det var då Tobbe funnits där och fångat upp henne när hon trodde att hon mist all känsla av sammanhang.

Nu kunde hon se att han mest varit ute efter ett lätt byte. Någon att dressera och styra över. Att hon såg bra ut med sitt långa, blonda hår, slanka kropp och långa ben var för honom ett stort plus. För henne själv hade utseendet fällt henne och bokstavigt talat varit orsaken som gjort henne till hans slav. Om hon sett ut mer som Maria hade Tobbe aldrig tittat åt henne.

Klara tog teet och ställde sig i fönstret i vardagsrummet. Hon kupade händerna om koppen precis som hon brukade göra när hon behövde lugna sig och bena ut tankarna.

Klara såg ner på den av gatlyktor upplysta innergården. Ett miljöhus stod i mitten och vintergröna växter samsades om rabattutrymmet som sparats då hela ytan asfalterats. Mitt emot fanns ett likadant hyreshus i gult tegel.

Hon funderade på vad som skett under dagen men mest på det som hänt på vägen hem från biblioteket.

Nikola hade först gått bredvid henne under tystnad. Sedan hade han berättat att han varit på väg in i biblioteket då han såg Tobbe spärra vägen för Klara. Han hade stått en bit ifrån och hört allt.

Klara ville sjunka genom jorden när Nikola berättade det. Så oerhört utlämnande att han hade bevittnat hennes och Tobbes gräl. Fast sedan hade Nikola försäkrat henne om att det inte var någon fara. Han hade berättat att hans moster i Zagreb levde ihop med en man som styrde över henne med järnhand och så hade det varit så långt tillbaka som han kunde minnas.

Nikola hade varit enkel att prata med. Klara hade fått reda på att han och familjen flytt under kriget och kommit till Sverige 1992, då Nikola endast var tre år gammal. Alltså var han ett år äldre än henne. De hade hamnat i Småland på en flyktingförläggning och så småningom bosatt sig i Landskrona eftersom det var enkelt att få bostad här på den tiden i och med att Varvet la ner och många flyttade ifrån staden. Dessutom fanns redan många landsmän här, sådana som invandrat som arbetskraft under sextiotalet.

Nikola berättade att han inte mindes något från flykten från Kroatien till Italien och vidare genom Europa tills de kom till Sverige. Det enda han visste var de berättelser han hört i familjen om långa vandringar i skogar utan vare sig mat eller vatten med honom på ryggen då han varit alltför utmattad för att orka gå. Nikolas mamma Vesna led